

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **I. F.**, zastoupena Mgr. Petrem Kubickou, advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2024, č. j. 20 A 6/2024-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2023, č. j. MSK 138560/2023, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále též „městský úřad“) ze dne 2. 10. 2023, č. j. MUFO 89748/2023. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne 7. 6. 2023 v době asi od 10:00 do 10:30 v obci Kunčice pod Ondřejníkem poblíž rodinného domu č. p. X po předchozí slovní rozepři fyzicky napadla svého souseda (dále též „poškozený“), kterého jedenkrát uhodila malými ručními hráběmi do oblasti jeho levého předloktí, čímž mu způsobila zranění spočívající v menší podlitině a několika oděrkách v oblasti levého předloktí. Za to městský úřad žalobkyni uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil žalobkyni, že by správní orgány pochybily při použití úředních záznamů o podání vysvětlení.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 6. 9. 2023 se žalobkyně k úřednímu záznamu policie ze dne 7. 6. 2023 vyjádřila před příchodem svědků. Tito proto neslyšeli obsah úředních záznamů před svou výpovědí. Jednotlivé úřední záznamy městský úřad provedl až po vlastním výslechu svědků. Obsah výpovědi tak nebyl úředními záznamy ovlivněn. Současně ze správních rozhodnutí plyne, že rozhodujícím důkazem byly svědecké výpovědi, nikoliv úřední záznamy. Žalobkyní citovaná judikatura tudíž na věc nedopadá, neboť úřední záznamy nenahrazovaly výslechy svědků. Podle krajského soudu správní orgány nepochybily ani tím, že použily jako důkaz audiovizuální záznamy pořízené sousedy bez souhlasu žalobkyně. Správní orgány o jejich použitelnosti učinily přezkoumatelnou úvahu, s níž se krajský soud ztotožnil. Díky záznamům bylo možné ověřit výpovědi žalobkyně a sousedů, které byly v důsledku narušených sousedských vztahů subjektivně zabarvené. Poškozený se mohl navíc důvodně obávat, že při interakci s žalobkyní může dojít k porušení práva na ochranu zdraví a majetku. Na její volně přístupný pozemek vstoupil logicky proto, že žalobkyně kolem zídky na hranici pozemků nakládala s malými kovovými hráběmi, a mohlo tak dojít k poškození majetku poškozeného. Správní orgány rovněž dospěly ke správnému závěru o újmě na zdraví poškozeného.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že obsahy svědeckých výpovědí nebyly úředními záznamy ovlivněny. Z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 9. 2023 plyne, že svědkovi prap. Š. byl v průběhu jeho výpovědi městským úřadem přečten jím sepsaný záznam o vysvětlení poškozeného, který v té době ještě nebyl vyslechnut jako svědek. Úředním záznamem tak nebyla ověřována pravdivost dosud neexistující výpovědi poškozeného. Výpověď svědka prap. Š. proto není možné akceptovat jako důkaz provedený v souladu se zákonem. Stěžovatelka také setrvává na tom, že vstup poškozeného na její pozemek a pořízení audiovizuálních záznamů sousedy nebyly odůvodněny hrozbou vzniku škody na jejich majetku. V přestupkovém řízení nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti legitimizující takové jednání sousedů. Správní orgány a krajský soud odůvodnily zákonnost pořízení záznamů pouze obecným odkazem na předchozí sousedské konflikty. I podle krajského soudu pouze „mohlo“ dojít k poškození majetku poškozeného. Takový závěr není odůvodněn žádným důkazně podloženým skutkovým zjištěním. Audiovizuální záznamy tak byly procesně nepoužitelné. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že úřední záznam nebyl použit pro porovnání, zda se od něj (budoucí) výpověď poškozeného odchyluje, ale zda jeho obsah odpovídá popisu přestupkového jednání. Byl jím tedy ověřován samotný průběh přestupkového jednání. Záznam byl přitom svědku prap. Š. předestřen až po jeho výpovědi a sloužil jako podklad právě této výpovědi. Úřední záznam byl dle žalovaného použit zcela legálně jako jiný podklad pro rozhodnutí. K použitelnosti audiovizuálních záznamů žalovaný odkázal na obě správní rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Na nyní projednávanou věc se užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Jeho znaky jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti žádný důvod její přijatelnosti neuvádí. Její obsah tvoří polemika se závěrem krajského soudu, že městský úřad nepochybil, pokud použil jako důkaz úřední záznamy o podání vysvětlení a audiovizuální záznamy pořízené sousedy bez jejího souhlasu.

[8] Problematika použitelnosti tohoto typu důkazů v projednávané věci však nepřináší otázky, které by dosud nebyly v judikatuře jeho řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Naopak, krajský soud, jak bude níže pojednáno, posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Ve vztahu k hodnocení úředních záznamů o podání vysvětlení a jejich použitelnosti jako důkazu z judikatury zdejšího soudu plyne, že se správní orgán nemá spokojit jako s důkazem pouze s úředním záznamem. Jde sice o důkaz přípustný, nicméně pro potřeby správního trestání sám o sobě nepostačující, což plyne již z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu (rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). K otázce využitelnosti úředních záznamů o podání vysvětlení při výslechu svědka pak ze stěžovatelkou zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, plyne, že nelze namísto výslechu svědka přechít úřední záznam o podaném vysvětlení, jakkoliv třebas i takováto osoba sama na obsah tohoto záznamu

odkáže. Záznam slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědí na tyto otázky může být posouzena věrohodnost výpovědi svědka. V případě rozporů mezi výpovědí a obsahem úředního záznamu však na to může být svědek výslovně dotázán. V přestupkovém řízení totiž není třeba dovést zákaz použití úředních záznamů o podaném vysvětlení tak daleko jako v řízení trestním, a to zejména s ohledem na jeho menší formálnost a na obecně významnější roli úředních záznamů o podání vysvětlení v iniciaci tohoto typu řízení (dále viz rozsudky ze dne 22. 11. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 6. 2024, č. j. 6 Ads 307/2023-24).

[11] Krajský soud citovaná judikatorní východiska plně respektoval. Zcela správně konstatoval, že v posuzované věci nebyl výsledek svědků nahrazován úředními záznamy o podání vysvětlení, které zřetelně tvořily pouze tzv. jiný podklad pro rozhodnutí. Ze spisu plyne, že žádný z výsledků svědků neprobíhal tak, že by pouze svědek odkázal na úřední záznam a dále se k situaci nevyjádřil. Hodlala-li stěžovatelka zpochybnit průběh výpovědi prap. Š., měla to v žalobě učinit konkrétně. Soud za ni nemůže domýšlet další argumenty či vybírat skutečnosti, které žalobu podporují, neboť by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci jejího advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Nutno dodat, že svědecká výpověď prap. Š. je jen jedním z řady důkazů (navíc nepřímým), o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají.

[12] Také závěr krajského soudu ohledně použitelnosti audiovizuálních záznamů pořízených sousedy bez souhlasu stěžovatelky jako důkazu má oporu v judikatuře (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS, ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 As 253/2019-21, ze dne 30. 10. 2024, č. j. 7 As 161/2024-33, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2025, č. j. 22 As 30/2025-45, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, a ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96). Z té plyne, že ani za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou nebyl pořízen se souhlasem dotčené osoby či v souladu se zákonnými výjimkami (tedy v rozporu s právními předpisy), není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech proto bude nutné provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Postih jednání, která vykazují znak přestupku, lze přitom považovat za shora zmíněný legitimní cíl (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. II. ÚS 3098/17, bod 10, či jemu předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 331/2016-54, bod 21). Správní orgány i krajský soud se rovněž zabývaly proporcionální zásahem do práv stěžovatelky a jejich hodnocení není s ohledem na zjištění okolností co vytknout. Z hlediska účelu záznamu správně zohlednily důvodnost obavy o zdraví a majetek poškozeného s ohledem na dlouhodobě špatné sousedské vztahy, jejich zjevnou eskalaci v rozhodné době a spor týkající se právě prostoru kolem hranice jejich pozemků, kde stěžovatelka prováděla činnost v době pořizování záznamu.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu